

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ A. PIAZZI

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

I

Η παρασάτω ιστορία είναι άληθινή, άπλη, ποιητική. 'Αγνό είδύλλιο, που πλέχτηκε κάποτε στὸ Παρίσι, άπαρδλαχτο σάν κρίνο παρθενικό και μυρωμένο, τὸ δοῦλο φύγωσε στὴν καπομά, δίχως τίποτε νὰ λερώσῃ τὴν άσπιλη ἀσπιλα του...'.

'Ο Ροβέρτος Νταμπρέ, νεαρός ζωγράφος, μὲ τάλαντο μεγάλο, ἀποῦ πῆρε πρῶτα τὸ Μεγάλο Βραβεῖο τῆς Ρώμης, κέρδισε κατόπιν ἑνα—ένα ὅλα τὰ βραβεῖα τῆς «Παρισινῆς Βραβεύσεως». 'Ηταν τυχερός, ἀλλίσθεια....

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, πῶς ἡ Τύχη είναι στοχειὸν ἀπαραίτητο καὶ σὲ δous ἀκόμη ἔχουν τάλαντο στὴν τέχνη τους. 'Η Τύχη είναι αὐτὴ ποὺ λένε τὸν ἐπίδειμο ἀτ' τὰ μάτια τῆς Επιτυχίας καὶ τὴν ἀναγκάζει, αὐτὴν καὶ τὴ φιλενάδα της τὴν Φύμι. νὰ καταδεχτοῦν καὶ νὰ κυττάξουν τοὺς εἰνομένους τους...'

'Ο Ροβέρτος λοιπὸν ήταν τυχερός. Πρωινούμενος ἀτ' τὴ Φύσι μὲ διορθιά, μὲ ἀνδρική, λεβέντικη κοφιοστασιά καὶ μὲ ἀντίληψη μεγάλη, εἶχε συγχόνως ἀτρίναστη περιονισία. φίλους ἀμέτοπους καὶ πολὺ ἀμέτρητους ἀκόμη θαυμαστάς...

'Η αντη δὲ κι' εὐχάριστη ζωή τὸν, δὲν πείραξε καθόλου τὸν ἀπλὸ κι' ἐκλεκτὸ του χαρακτῆρα. 'Η δωρεὶς τοῦ γλεντιοῦ ήσαν δέβαια δῶρες γλεντιοῦ. μᾶ ἡ δωρεὶς τῆς δουλειᾶς ήσαν ἀμειλιχτα κι' ἀπαράβατα δῶρες τραχειᾶς δουλειᾶς.

Δούλευε τῷρα τὸν καινούργιο του πίνακα «Ο "Ἐρως κι' η Ψυχή», καὶ στὸ τρυφερὸ αὐτὸ κι' ἀνεξάντητο θέμα, τὸ δοῦλο μᾶς χάρισε ἡ ἀνυπέρβλητη λεπτοτῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, εἰλεῖ δάλη τοῦ τὴν ειωσθεία κι' δῆλη τὴν ξεχωριστή καὶ τόσο φανιναιουμένη ψυχοσύνθεσί του.

'Ηταν ἀπορροφημένος δόλτελα στὸν πίνακα του. Φιλοδοξούσε εὐγενικὰ τὸν κάνη ἀριστούργημα, κι' δταν τελείωσε τὸ σχέδιο τοῦ συμπλέγματος ἄρχοις νὰ φάγη παντοῦ, κυριεινόνες ἀπὸ μᾶς ἀσυγκράτητη νευρικότητα, γιὰ νὰ πετύχῃ μοντέλο ἄξιον ν' ἀποδώῃ, μὲ τὸ παρθενικό του πρόσωπο, τὴν ίδανηκή ἐντάκτωση τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀφελείας, μὲ τὴν ὁποίᾳ ἔπειτε νὰ ζωογονεῖται τὸ θεῖκό πρόσωπο τῆς Ψυχῆς στὸν πίνακα του... .

II

Τὸ πρωὶ μᾶς Κυριακῆς, ἔνα πρωὶ χειμωνὶ ἀτικο καὶ πινγμένο σὲ κατάψυχη καταχνά, δούλευτος, ἀπελπομένος πειὰ νὰ φάγη στὸν περιπάτους καὶ στὰ κέντρα, γιὰ νέβοη τὸ κατάλληλο μοντέλο, βλέποντας κιόλας δτι στὸ δρόμο πόκατανιά τὸν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνει τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, καὶ νὰ ξεχωρίζῃ ἐπάνω τοὺς τὴν ἔκφρασι ποὺ ἐπιτυμοῦσε, στάθηκε δισταχτικά μτρός στὸν δοθάνικη πόρτα μᾶς ἔκκλησίας...

Στά αντιά του έφταναν ή κατανικτικές νότες τούς άρμονίου, και ή φωνή ή μελωδική τούς πατά, πού λειτουργοῦσε, φαινότας σάν νά τόν προσκαλούσε μέσα. Παρ' όλο πού δεν ήταν άθεος, άποφενε γάμος τίς έκκλησις, και' ξανας ν' άπομαρχούσε άπο κεῖ πέρα γνάζοντας συγχρόνως τό καπέλλο του άπο μιά ένστικτη εὐλάβεια...

Μά κάτι τό μένεξητο καί τό κρυφό, κάτι σάν ξαφνική άντιδρσι γεννήθηκε άμεσως στήν ψυχή του, τόν κάρφωσε προσωπικά στήν θέση του, και' έπειτα τόν έστρωξε άπατανίκτη νάμπτη στήν έκκλησια...

'Αστυνήσιτος καθώς ήταν, ξάρωσε δειλά σε μιά γωνιά, και' άπο κεῖ, δίχως νά θέλη, άφοστηρη στήν Θεία Λειτουργία...

Πέρασε όρα άρρεν. Στό δάστημα άπο τόν ψυχή του Ροβέρτου, βγαλμένη άπ' τό πορφύρα του, πετούσε δδού και' έκει γοητευμένη άπο τό ίερό περιβάλλον και μυστακούμενη άπο τελείως άγνωστα γ' άπον, ώς έκεινη τή σπιγή, συνανθίματα και' ρεμβασμών...

Κι' θταν σε λιγάκια συνήρθε, τά μάτια του ξαναθυμίωθηκαν ξαφνικά και πάλι, άπο κάτι τό μένεξητο οινόπανο, στό δόπο τόν ωρά πουν καρφωμένα, δίχως νά τό βλέπουν και δίχως νά τό νοιώθουν :

Κι' αντό τό κάτι ήταν μιά άγγελομορφη κοπέλλα !....

"Ήταν μιά άλογλικη, χρυσόμαλλη παρθένα, μὲ μάτια μαρρά και μεγάλα, μ' ένα αιώνιο, ουδάνιο και' άναλαφρο μειδίαμα στά χειλή και μ' έναν κορμάκια λασιτένιο και χιτό. Σεμνά και φτωχικά νημένη, άχτινοβολούσε άπο μιά γάρι άπαταντη και' άπο έναν άρεα έξαρτετανά δρογνοτικό.

Σκηνιμένη καθώς ήταν στό βιβλίο τών προσευχῶν της, άδιαφορίδα για τό περιβάλλον, και μονάχα στήν άμεληφούλα της έστρεψε πότε—πότε, τήν άντιζούζε λίγο μὲ στοργή, τήν χαμογελούσε μ' ένα πό ήντον και θεικό χαμόγελο, και ξανάρχιζε κατόπιν τά γίγαντας ματάκια στό άνωχτό βιβλίο της...

"Ο Ροβέρτος ήταν στό βιβλίο τών προσευχῶν της, άδιαφορίδα για τό περιβάλλον, και μονάχα άπ' τή θωράκη της τή φρού άντη. "Έχετε τή συναίσθηση τούς έαντού του, ναρκώθηκε άλοτέλα" τό μαλάο του, και μόνον θταν έννοιωσε νά τόν χατίδευσον ή ματέρες, βαθείες και βελονδένιες ματέρες της, τότε ουνήθηκε κάτιος, έφερε διλόγια τήν κατάληρη ματά του, και' βεβαιώθηκε πειρά συγγλονιμένος ώς τά τρίσβαθι τής ψυχῆς του, διό βρισκόταν έξιο άπ' τήν έκκλησια :

Έλχε παρακολουθήσει άθελά του τή νέα, μόλις τελείωσε ή λειτουργία !... Τόν έλχε παρασύνει, τόν είλε μεθύσει ή γοητεία της. Νόμικε πώς άνειρεύεται...

Μά θταν ή νέα γίρος και τόν κύτταξε παράξενα κάτιος, ο Ροβέρτος ντροπάσθηκε, άπομαρχώντης άπο τήν κοπέλλα, και βιαστικός τράβηξε για τό σπίτι του.

Μπήκε στό άτελέ του, στάθηκε μπρός στήν πίνακά του τόν μωσείουμένο, και' έκει με κέρι έμπειρουμένο, στάθερό και πτερωτό άπ' τόν πινετό, έγραψτηκε μ' ζερζες άστικήθητη ώς τό βράδυ.

"Αποτύπωνε μὲ τή μνήμη του τά οινόφανα και' ίδσιντα καρακτηριστικά τής άγνωστης κοπέλλας, στή τούς μωσείουμένου και δίχως έφεραν άλογο προσώπου τής Ψυχῆς, στήν πίνακά του!..."

Κάμποσες Κυριακές πέρασαν άλογα. Κυριακές άλησμοντες. 'Ο Ροβέρτος δεν έπειτε πειά άπ' τήν έκκλησια. Τρώπωνε σέ μιά γωνιά, πλάτι στήν γλυκεία παρθένα, και' άπο κεῖ άπαταντής, καθώς νόμιζε, τύπωνε στό μαλάο του και τό παραμαρτητερες άλογα λεπτομέρειες τής άφισταν ίδανικης μωρής της. Κι' έτσι, ξαναγρψήσαντας κατόπιν στό άτελέ του, συμπλήρωνε τό έργο του.

ΙΙΙ

Είπαμε πό πάνω, πώς δ Ροβέρτος νόμιζε, δι θέν έννοιωσε καθόλου ή κοπέλλα τό ένδιαφέρον πού τούς κάνησε.

Μά κυριακή διμως, άπ' τής πολλές, είλε μὲ πόνο άσυνήσιο στήν ψυχή του, διτή ή θέσι η κοπέλλα στήν έκκλησια ήταν άδειανή. Τήν πειρεύειν μὲ γινοποάρι. Μά τοι κάνως, πουιθενά, και' διό περνούσε ή θώα και κόντευε νά τελείωση ή λειτουργία, τόσο και' άνιπταιονύσε μὲ άλησμηνό σταραγμό και μὲ πικρή λαζαράρο δ νέος ζωγράφος, για ν' άντικριση πάλι, υπτερ άπο διχώς ήμερες, τό θεική νέα δέν φωνόταν

λο του.

'Απελπισμένος τέλος, έτοιμαστηρες νά φύγη, γιατί άφισαν νά φεύγουν πειά και' οι πιστοί, πού παρακολούθησαν τή λειτουργία. Μά ένω βρισκόταν κοντά στή πόρτα, είλε μὲ μιά συγκίνηση διλφάνερο και με μιά ταραχή άσυγκράτητη έντελως, τή μικρούλα άδειφή τής ήγαπτημένης του νά μπαίνει βιαστικά στήν έκκλησια, νά γονατίζη, μονυμορίζοντας μιά προσευχή, και νά σπρώνεται κατόπιν, βιαστική και χλωμή, και νά βγαίνει τρεχάτη στό δρόμο.

Κρατιώντας τήν άνασα του, δ Ροβέρτος, μὲ τά στήμη πλημμυρισμένα άπο μιά άνεκφραστη χαρά —γιατί βοήθει έπι τέλους κάποιο λήχος της— άπολούθησε τή μικρούλα άδειφή τής και' έπειτα άπο άρκετης ώρας τριγυρισμένα στή σοκάκια, τήν είλε νά μπαίνει στήν έκκλησια, και νά φαμακείο και νά βγαίνη κατόπιν με τά μικρά της χέρια φορτωμένα με διάφραση μποτικαλά.

Μά άντροφρος άγνωμα τών κυρίες τώρα και τόν τυφλονούσε :

— Ποιός νάναι τάχος άφωστος, Θεέ μου; Μήτως Εκείνη;

"Ετσι άναρωτιστάν διαφωτες και' ή μαριβολία άποτη ή τυφλωνική τόν άναστάτωνε. Έτοιμαζέταν νά φωτήση τή μικρούλα, σφαματώντας την άποτόμα στό δρόμο, δίχως νά καλοσφρισθεί για τήν άδιαφροσία πού θα έκανε.

Μά, έξαρνα, ή μικρούλα καρδιηρη βιαστική στήν άνωχτη έξωπορτα μιᾶς πολιταστοκίας και' έγινε άφαντη έκει μέσα. 'Ο Ροβέρτος κόντευε πειά νά τρελαθή, διται άκοιστες έπι τέλους βήματα στόν πλακόστρωτο διάδρομο.

Ένας άντρας τέλος βγήκε δέξιο. 'Ο Ροβέρτος, μόλις τόν είδε, έτρεξε πρός άποτη και φώναξε :

— Γιατρέ;... Τί θέλεις έδω πέρα;... Παιδός είναι άφωστος μέσα;...

Τύ λόγια απότη φανέρωναν μιά δυνατή λαζαρά, καθώς βγήκαν έτσι βιαστικά άπο τή σάμα του Ροβέρτου, μόλις άντικριστε τόν γηραλέο φίλο του και θαυμαστή του γιατρό Βερτιλόν.

Κι' αντότης πάλι, παραξενεύος άπο τήν άλλαγμένη και χλωμή φυσιογνωμία τού νεαρού και ιτερόχοιν ζωγράφου και φύλου του, τόν έπιασε άπο τό μπράτσο, τόν κύπταξε προσεχτικά στά μάτια και τόν ρώτη :

— Τί σου συμβαίνει, Ροβέρτε;

Τότε δ νέος τού τά έξιεμνη στηρεύθη δλα, 'Ο γιατρός χαμογέλασε με καλώσοντη και τόν έξηγηρη πάνος ήταν πειά έκπλος ικνηδόνων. Τόν έξιγηρης άκαμψα πάνος ή νέα δημοαξόταν 'Αρμάνδον τέ Κερβαδέκ, ήταν κόρη καλῆς μά ξετεσμένης οίκογενειας και άνελασε νά τόν κρατή ένήμερο πήσης καταστάσεως τρις.

Μόλις άναρωτες ή δεσποινίς 'Αρμάνδον τέ Κερβαδέκ, δ γιατρός Βερτιλόν τή έζησης έπισημως για τό φίλο του Ροβέρτο Νταμπρέ. Τό δινδούση πειά ένομα τού νεαρού ζωγράφου πού' ή μεγάλη τού πειρουσία έγιναν πάνος ήταν πειά έκπλος ικνηδόνων. Τόν έξηγηρης άκαμψα πάνος ή νέα δημοαξόταν τής Ψυχῆς ζωντανεύοντας τήν κυρίας τέ Κερβαδέκ.

Φανταστήρες δημος τή χαρά τής γοητευτικῆς μνηστήσης, σάν ποτοιεύδε τόν Ροβέρτο και' έναγνώρωμε σ' απότην τόν διμορφό έξεινο νέο, δ όπιος τό διόσαρτηκά, μά και' έπιμονα, τήν παρακολούθησε τόσες Κυριακές στήν έκκλησια!

Κι' θταν σ' ένα μηνα γίγιναν οι γάμοι τους και' δ Ροβέρτος έδειξε για πρώτη φορά στήν καλή του τόν άριστον ζωγραφικού τού πίνακα, έκεινη, βλέποντας στό πρόσωπο τής Ψυχῆς ζωντανεύοντας τόν έαυτό της, τού φιληρόμωσε συγκατάθεσι τήν κυρίας τέ Κερβαδέκ.

— Μά απότη είνε μιά προδοσία, άγαπημένη μον. Μούλεψε τή χαρακτηριστικά μον, χωρίς νά με φωτήσης...

Τότε ο Ροβέρτος, φιλάντως την γλυκά στά κειλή, τής άπλαντησε :

— Σέ φωτήρα δημος πολινά σε κάνω γιναίκα μον και' έτσι διώρθωσα τήν πρώτη μου άδιαφροσία !...

Κι' θταν σ' ένα μηνα γίγιναν οι γάμοι τους...

**ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
Εξέχεται στούς άγαπητούς του άναγνώστας
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ**